

Forhøielse i samtlige de øvrige directe Skatter, thi ellers vilde det, saavidt jeg kan see, blive en ligefrem Forurettelse. Hvis den Tanke om Taxation, som blev udtalt af det ærede Medlem (Hage), skulde gennemføres i den Paragraph, der giver Hovedreglen i § 2, saa maatte der efter det 1ste Stykke, der giver Grundreglen for Indtægt, idet den siger, at det skal være Penge eller Gjenstande af Pengeværdi, som anvendes enten til eget eller Families Underhold, Nytte eller Behagelighed, eller til Udvidelse af Næring eller Drift, eller til Formues Forøgelse, eller til Gaver, Understøttelser eller deslige — saa maatte der efter dette Stykke tilføies omtrent som saa: Dog kan der ved en fast Eiendom tages Hensyn til Taxationsværdien, om endog den nævnte Regel derved omstødes. Saaledes skulde det saa hedde i den Paragraph, der bliver Hovedreglen. Det vilde dog tage sig lidt konstigt ud. Naar der endvidere i samme Paragraph opregnes, hvad Indtægt det er, der skal svares Skat af, nemlig: a) af Agerbrug, Skovbrug, Handel, Industri osv., b) af Bortforpagtning, Bortsejning osv., c) af Embeder og Bestillinger og d) af alle Slags Obligationer, saa skulde der som e) tilføies omtrent som saa: ligeledes af den Indtægt, som en Eier kunde have havt af en fast Eiendom, naar den var godt anvendt, men derved svandt hele Begrebet om virkelig Indtægt bort. Hvad selve Loven i dens Heelhed angaaer, da kan jeg ikke ganske tiltræde den Udtalelse, der kom i Formiddags fra et æret Medlem for Veile Amt (Gad), naar det deraf syntes at fremgaae, som om han havde opgivet den Betragtning, at Contingentsystemet igjen maatte vende tilbage. Det, som for mig har været Grunden til ikke at deeltage i at opstille Contingentsystemet igjen, er Haabet om, at det maa vende tilbage. Det har gjort mig noget ondt, at man skulde forlade det System, som efter min Mening er det eneste, hvorved den communale Selvstyrelse kan opretholdes nogenlunde taalelig overfor dette Forhold. Jeg har ikke kunnet forsones mig med et System som det her foreliggende, hvis Hovedgrundsaetning dog er den, at Forstanderskaberne og Communalbestyrelserne omkring i Landet overfor dette Forhold gjøres fuldstændigt umyndige. Hvis man

gennemlæser Lovforslaget, vil man see, med hvilken Omhu enhver Afgang for Forstanderskaberne som saadanne til at klage over Forurettelser er affaaeren, og jeg har saaledes endnu Haab om, at Lovforslaget maa til endelig Slutning komme til at indeholde et andet Grundlag. Jeg skal dog endnu dertil knytte den Bemærkning, at det, jeg anseer som Hovedsagen, er, at Loven i den ene eller den anden Skikkelse kommer ud, og jeg tør derfor ikke være med til at stemme mod dens Overgang til Landstinget eller mod dens Vedtagelse ved Slutningen af denne Behandling.

N. Larsen: Naar jeg har tilladt mig at stille det Underændringsforslag til Forslaget under Nr. 23, der findes opført under Nr. 24, er dette begrundet i, at det har forbanstet mig, at Udvalget har kunnet indstille en saa høi Lønning for Kredssommisfainerne, hvorved der vil blive skabt en heel Deel nye Embedsstillinger. Det har forbanstet mig, at Udvalget i Folkethinget, som jo altid har været tilbøieligt til at ansee Landstinget for det meest flotte med Hensyn til Lønning af Embedsmænd, har kunnet indstille saa høie Lønninger til Vedtagelse. Nu siger man vel, at der her ikke er Tale om Embedsmænd, men det er der dog virkelig efter min Formening, naar man vil give Regjeringskommisfainerne indtil 800 Rb. aarligt og Kredssommisfainerne indtil 300 Rb. aarligt. Der skal ganske vist udføres en Deel Arbejde, men jeg troer dog ikke, at de Sidstes Arbejde vil blive saa overmaade stort, og jeg har derfor meent, at det vilde være en passende Godtgjørelse for deres Uleilighed, naar man lønede dem paa samme Maade som Overtattekommisfainerne med 3 Rb. daglig i Diæter. Jeg har troet, at naar det er retfærdigt at lønne disse paa denne Maade, kan det ikke være uretfærdigt at lønne Kredssommisfainerne paa samme Maade, og desuden har jeg meent, at Erstatningen for deres Uleilighed derved vilde blive mere ligeligt fordeelt, idet der vistnok vil blive stor Forskjel paa den Tid, hvorpaa Arbejdet i de forskjellige Communer vil lægge Beslag. Der gives Communer, som maastee med Lethed, under Veileidning af en saadan Commisfair, ville faae deres Skatte-